

SARAH DESSEN

svetoznáma autorka romantických bestsellerov

Daj sa zviezť

knížná predloha
netflixového filmu
Along for the Ride

NETFLIX

A NETFLIX FILM

COO
BOO

Daj sa zviezt'

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Sarah Dessen

Daj sa zviezt' – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Daj sa zviest'

Prečítajte si ďalšie knihy od Sarah Dessen:

Len počúvaj
Pravda o večnosti

SARAH DESSEN

*Daj sa
zviezt'*

Z angličtiny preložila
Denisa Lesniaková

COO

BOO

Sarah Dessen: Along For The Ride

Text copyright © 2009 by Sarah Dessen

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking Children's Books,
an imprint of Penguin Young Readers Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Cover © Netflix 2022. Used with permission.

Translation © Denisa Lesniaková, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovať v akejkoľvek
forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez
písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2761-7

ISBN e-knihy 978-80-566-2811-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2812-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2810-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre moju mamu Cynthiu Dessen za to, že ma naučila
skoro všetko, čo viem o tom, ako byť dievčaťom,
a pre moju dcéru Sashu Clementine, ktorá ma učí ten zvyšok.*

Divné tichá

Bolo počuť nejaký šum a krátku výmenu, keď si podali telefón. Potom sa ozval Eli: „Práve prichádzaš o naozaj skvelý jablkový koláč s posýpkou.“

„Zatiahli ma na hotdogovú párty,“ odvetila som.

Ticho. „Naozaj?“

„Jop.“ Otočila som sa a zavrela zlaté stránky. „Ukázalo sa, že tieto párty sú veľmi dôležitým rituálom zasvätenia. Tak mi napadlo, že by som tam mala skočiť, kvôli tej mojej výprave a tak.“

„Aha,“ povedal.

Ani jeden z nás chvíľu nič nevravel, a tak som si uvedomila, že po dlhom čase to bolo prvýkrát, čo som sa cítila s Eliom nervózne alebo nepríjemne. Aj napriek všetkým tým šíleným nociam a šíleným veciam, čo sme spolu robili, bola teraz táto jednoduchá konverzácia cez telefón ťažká.

PARK MART

Zátoka Colby

MOST NA PEVNINU

PRÁČOVŇA

◀ *cíp*

Audenin
dom

BEACH
BEANS

JUMBO
SMOOTHIE

Clementine's

PROMENÁDA

BOWLINGOVÁ HALA

Wallaceov
a Adamov
dom

GAS/GRO

Eliov
dom

CYKLISTICKÝ
OBCHOD

*Kaviareň Last
Chance*

SKOKANSKÝ
PARK

PLÁŽ

OCEAN

Jeden

Maily sa vždy začínali rovnako.

Ahoj, Auden!!

Ten výkričník navyše ma dostal. Moja mama by povedala, že je výstredný a prehnaný. Pre mňa to bolo jednoducho otravné, tak ako všetko ostatné týkajúce sa mojej nevlastnej matky Heidi.

Dúfam, že si užívaš posledné týždne školy. My sa tu máme dobre! Akurát dokončujeme prípravu na príchod tvojej budúcej sestry na svet. V poslednom čase neskutočne kope. Akoby tam robila nejaké karate chmaty! Zamestnával ma obchod (takpovediac) a dokončovanie detskej izby. Celú som ju zariadila doružova a dohneda, je nádherná. Pripájam fotku, aby si ju videla.

Tvoj otec je, ako vždy, zaneprázdnený písaním svojej knihy. Predpokladám, že ho uvidím viac, keď budem hore s bábätkom a on bude do noci pracovať!

Naozaj dúfam, že sa rozhodneš prísť nás navštíviť, keď sa ti skončí škola. Užili by sme si to a leto by vďaka tomu bolo pre nás všetkých o to výnimočnejšie. Príd', hocikedy ti to vyhovuje. Radi by sme Ťa videli!

S láskou

Heidi (a tvoj otec a budúce bábätko!)

Len čítanie týchto dlhánkových mailov ma vyčerpávalo. Sčasti to bolo pre tú nadšenú gramatiku – z ktorej ste mali pocit, akoby vám niekto kričal do ucha –, ale bolo to aj pre samotnú Heidi. Bola proste taká... výstredná a prehnaná. A otravná. Bola pre mňa týmto všetkým a ešte viac, odkedy sa s otcom za posledný rok dali dokopy, otehotneli a vzali sa.

Mama tvrdila, že nie je prekvapená. Už od rozvodu predpovedala, že to nebude trvať dlho, než si to otec, ako to nazvala, „rozdá s nejakou študentkou“. Vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch bola Heidi rovnako stará ako mama, keď mala môjho brata Hollisa, a o dva roky neskôr mňa, no nemohli byť rozdielnejšie. Zatiaľ čo moja mama bola akademička s inteligentným, ostrým dôvtipom a celonárodnou reputáciou expertky na úlohy žien v renesančnej literatúre, Heidi bola... no, Heidi. Bola ten typ ženy, ktorej sila spočíva v ustavičnej starostlivosti o seba (pedikúry, manikúry, vlasové melíry), v tom, že vie všetko, čo ste nikdy nechceli vedieť o lemoch šiat a topánkach, a že posielala až príliš určené maily ľuďom, ktorých by to menej ani nemohlo zaujímať.

Ich dvorenie bolo rýchle, implantácia (ako to pokrstila moja mama) nastala do pár mesiacov. Otec len tak prešiel z toho, čím bol celé roky – manželom doktorky Victorie Westovej a autorom jedného dobre hodnoteného románu, ktorý je teraz skôr známy pre medziodborové hádky, než kvôli dlhoočakávanému pokračovaniu –, na nového manžela a budúceho otca. A k tomu pridajte jeho nové miesto vedúceho katedry kreatívneho písania na Weymarskej univerzite, malej škole v plážovom mestečku, a je to, akoby mal môj otec nový život. A aj napriek tomu, že ma stále pozývali, aby som prišla, nebola som si istá, či chcem zistiť, či je v ňom ešte stále miesto pre mňa.

Teraz som z druhej izby odrazu začula výbuch smiechu, za ktorým nasledovalo cinkanie pohárikov. Mama organizovala ďalšie stretnutie svojich postgraduálnych študentov, ktoré sa vždy začínali ako formálne večere („Kultúra v tejto kultúre tak chýba!“ vravievala.), než sa, ako vždy, zmenili na hlučné, opité debaty o literatúre a teórii. Pozrela som na hodiny – desať tridsať –, potom som pootvorila dvere od izby palcom na nohe a vyzrela do dlhej chodby vedúcej do kuchyne. Ako som očakávala, dovidela som na mamu, ktorá sedela za čelom dreveného kuchynského stola s červeným vínom v jednej ruke. Okolo nej sa, ako vždy, zhromaždilo niekoľko postgraduálnych študentov – mužov, ktorí zbožne hľadeli na to, ako rozpráva – z toho mála, čo som zachytila, o Marlowovi a ženskej kultúre.

Toto bol ďalší z mnohých fascinujúcich protikladov v osobnosti mojej mamy. Bola expertkou na ženy v literatúre, ale v praxi ich veľmi nemala rada. Ščasti preto, lebo veľa z nich žiarilo: na jej inteligenciu (v podstate na úrovni spoločnosti Mensa), jej vzdelanosť (štyri knihy, nespočetne veľa článkov, najvyššie akademické ocenenie profesúry) alebo jej vzhľad (vysoká, s krivkami a dlhými uhľovo-čiernymi vlasmi, ktoré väčšinou nosila rozpustené a divoké, boli jedinou nespútanou vecou na nej). Pre tieto a aj iné dôvody chodili študentky na tieto stretnutia len zriedka, a ak prišli, málokedy sa vrátili.

„Doktorka Westová,“ povedal teraz jeden zo študentov – väčšinou je to taký fúzatý, so sakom, ktoré vyzerá lacno, strapatými vlasmi a s kúl biflošskými čiernymi okuliarmi, „naozaj by ste mali prehodnotiť, či túto myšlienku nechcete viac rozviť v nejakom článku. Je to fascinujúce.“

Sledovala som, ako sa mama napila vína a jednou rukou si uhladila vlasy dozadu. „Och, bože, nie,“ povedala svojím

hlbokým, chraplavým hlasom (znela ako fajčiarka, aj keď si nikdy za svoj život ani len nepotiahla). „Teraz takmer nemám čas ani na písanie svojej knihy, a za to mám aspoň zaplatené. Ak to vôbec môžeme nazvať plácou.“

Viac zdvorilého smiechu. Mama sa milovala sťažovať na to, ako málo dostala za svoje knihy – všetky akademické a vydané univerzitnými vydavateľstvami –, kým to, čo volala „nezmyselné príbehy domácich žienok“, zarábalo veľké prachy. Vo svete mojej mamy by si každý na pláž zbalil zbierku diel od Shakespeara a k tomu ako prílohu prihodili pár epických básní.

„Aj tak,“ naliehal pán Bifľošské okuliare ďalej, „je to úžasná myšlienka. Mohol by som to, uhm, napísať spolu s vami, ak by ste chceli.“

Mama podvihla hlavu a svoj pohár, uprela naňho pohľad a rozhostilo sa ticho. „Och, bože,“ povedala, „aké je to od teba milé. Ale nepíšem s inými autormi, z rovnakého dôvodu, prečo nemám priateľov na univerzite alebo nemám žiaden vzťah. Som proste príliš sebecká.“

Aj z tej diaľky som videla, ako pán Bifľošské okuliare prehltol, ako sa jeho tvár rozhorúčila, a v snahe zakryť to sa načiahol za fľašou vína. Idiot, pomyslela som si, keď som zavrela dvere. Akoby to bolo také ľahké zladiť sa s mojou mamou, vytvoriť nejaké rýchle a pevné puto, ktoré vydrží. Ja by som o tom mala niečo vedieť.

O desať minút som vyklzla cez vedľajší vchod s topánkami zastrčenými pod pazuchu a nastúpila som do svojho auta. Šla som po zväčša prázdnych uliciach, popri tichých štvrtiach a tmavých výkladoch obchodov, až kým sa predomnou v diaľke neobjavili svetlá Bistra u Raya. Bola to malá reštaurácia s príliš veľa neónmi a stolmi, ktoré boli stále

trochu lepkavé, U Raya bolo jediné miesto v meste, ktoré bolo otvorené dvadsaťštyri hodín a tristošesťdesiatpäť dní v roku. Keďže som nespávala, strávila som viac času tam za stolom, čítala som alebo sa učila, a každú hodinu som dala prepitné jeden dolár za hocičo, čo som si objednala, až kým nevyšlo slnko.

Nespavosť sa objavila, keď sa manželstvo mojich rodičov začalo pred tromi rokmi rozpadávať. Nemalo ma to prekvapiť: ich vzťah bol búrlivý, odkedy si pamätám, aj keď sa väčšinou hádali skôr o práci než o sebe navzájom.

Pôvodne prišli na univerzitu, hneď ako dokončili výšku, keď oco dostal ponuku robiť ako odborný asistent. V tom čase práve našiel vydavateľstvo pre svoj prvý román, *Roh narvala*, zatiaľ čo mama bola tehotná s mojím bratom a písala dizertačku. O štyri roky nato som sa narodila ja a otec, ktorý sa viezol na vlne kritického a komerčného úspechu – bol na zozname najpredávanejších kníh podľa NYT a nominantom na Národné literárne ocenenie –, viedol program kreatívneho písania, zatiaľ čo mama bola, ako to rada hovorila, „stratená v mori plienok a pochybností“. Keď som však nastúpila do škôlky, mama sa vrátila späť na akademickú pôdu s cieľom pomstiť sa, získala tak post výmennej prednášajúcej a vydavateľstvo pre svoju dizertačku. Po čase sa z nej stala najobľúbenejšia profesorka na katedre, dostala ponuku na plný úväzok a rýchlo napísala druhú a potom tretiu knihu, zatiaľ čo sa môj otec len prizeral. Tvrdil, že je pyšný, vždy si robil srandu, že je jeho stravný lístok, živiiteľka rodiny. No potom mama dostala najvyššie akademické ocenenie, ktoré bolo nesmierne prestížne, zatiaľ čo jeho vyhodilo vydavateľstvo, čo prestížne nebolo, a začalo to byť hrozné.

Zdalo sa, že hádky sa začínali vždy počas večere, keď jeden z nich povedal nejakú malú poznámku a ten druhý sa urazil. Nasledovala malá hádka – ostré slová, úder pokrievkou hrnca –, no potom sa zdalo, že sa všetko vyriešilo... Aspoň do nejakej desiatej alebo jedenástej, keď som ich odrazu počula, ako znovu začali o tom istom. Po čase som si uvedomila, že túto prestávku robili len preto, že čakali, kým zaspím, nech sa do toho môžu pustiť poriadne. Tak som sa jednu noc rozhodla nespáť. Nechala som otvorené dvere, zapnuté svetlo, zámerne a očividne som chodila na záchod, umývala si ruky tak hlasno, ako sa dalo. A chvíľu to fungovalo. Až kým to neprestalo fungovať a hádky sa začali znovu. No vtedy si už moje telo zvyklo byť dlho hore, čo znamenalo, že som teraz bola hore pri každom jednom slove.

Poznala som veľa ľudí, ktorých rodičia sa rozviedli, a každý to zvládal inak: úplné prekvapenie, zdrvujúce sklamanie, totálna úľava. Jediné, čo ich spájalo, bolo, že vždy diskutovali o týchto pocitoch, buď s oboma rodičmi, alebo oddelene jeden na jedného, alebo s cvokárom na skupinovej alebo individuálnej terapii. Moja rodina musela byť, samozrejme, výnimkou. Ale dostala som aspoň ten „sadni si, musíme ti niečo povedať“ moment. Novinu mi to oznámila mama cez kuchynský stôl, zatiaľ čo sa otec opieral o neďalekú linku, mrvil rukami a vyzeral unavene. „S tvojím otcom sa rozvádza,“ informovala ma s rovnako plochým a obchodným tónom, ktorý som ju často počula používať so študentmi, keď kritizovala ich prácu. „Som si istá, že budeš súhlasiť, že je to najlepšia voľba pre nás všetkých.“

Keď som to počúvala, nebola som si istá, čo som cítila. Nebola to úľava ani zdrvujúce sklamanie, a takisto to nebolo ani prekvapenie. Čo ma dostalo, keď sme tam tak v tej miest-

nosti sedeli všetci traja: aká malá som sa cítila. Malá ako dieťa. Bolo to neskutočne divné. Akoby som potrebovala tento obrovský moment, aby ma zaliala dávno omeškaná vlna detstva.

Samozrejme, že som bola dieťa. No kým som prišla na svet, brat – bábo s najväčšou kolikou, hyperaktívne dieťa, „temperamentné“ (rozumej „nemožné“) decko – už rodičov vyčerpával. Ešte stále ich vyčerpával, aj keď z iného kontinentu, túlal sa po Európe a zriedkavo posielal maily, v ktorých opisoval, čo chce zrazu robiť so svojím životom, za čím nasledovala žiadosť o viac peňazí, aby to mohol zrealizovať. Tým, že bol v zahraničí, to aspoň znelo viac nomádsky a umelecky: teraz mohli moji rodičia tvrdiť svojim priateľom, že Hollis trávi čas a fajčí cigarety pri Eiffelovke namiesto pred obyčajnými potravinami. Proste to znelo lepšie.

Ak bol Hollis veľké dieťa, tak ja som bola malý dospelák, dieťa, ktoré v troch rokoch sedelo za stolom počas dospeláckej diskusie o literatúre a bez slova si vyfarbovalo maľovanky. Dieťa, ktoré sa naučilo zabaviť sa samo už v útlohu veku, ktoré bolo posadnuté školou a známkami zo škôlky, pretože akademická sféra bolo to jediné, čomu rodičia venovali pozornosť. „Och, to nevádi,“ vravievala mama, keď jednému z ich hostí predou mnou náhodou uniklo slovo na K alebo niečo podobne dospelácke. „Auden je veľmi vyspelá na svoj vek.“ A naozaj som bola, či už to boli dva roky, štyri, alebo sedemnášť. Zatiaľ čo Hollis potreboval neustály dozor, mňa mama s ocom so sebou všade vláčili a neustále som šla v maminých alebo ocových stopách. Vzali ma na symfóniu, na umelecké výstavy, akademické konferencie, stretnutia komisie, kde som mala byť, ale nemalo ma byť počuť. Nemala som veľa času na hranie či hračky, no ani mi nikdy kvôli knihám nechýbal, tých som mala vždy hojnú zásobu.

Pre túto výchovu som sa celkom ťažko stotožňovala s ostatnými deckami vo svojom veku. Nerozumela som ich šialenosti, ich energii, tomu bujarému sa hádzaniu o pohovku alebo napríklad tomu, ako divoko bicyklovali po slepých uličkách. Vlastne to aj trochu vyzeralo ako zábava, no zároveň sa to tak veľmi líšilo od toho, na čo som bola zvyknutá, že som si nevedela predstaviť, že by som to niekedy urobila, ak by som mala tú príležitosť. Ktorú som nemala, keďže tí gaučo-hádzачi a divokí cyklisti väčšinou nenavštevovali vysoko akademické a známkami poháňané súkromné školy, ktoré moji rodičia preferovali.

Za posledné štyri roky som vlastne zmenila školu trikrát. Na Jacksonovej strednej som vydržala iba pár týždňov, než ma mama po tom, čo v našich osnovách angličtiny zbadala zle napísané slovo a navyše aj gramatickú chybu, presunula na strednú Perkins Day, čo je miestna súkromná škola. Bola menšia a akademicky prísnejšia, aj keď nie až tak ako škola Kiffney-Brownovej, čo bola charterová stredná, kam som v treťaku prestúpila. Bola to elitná škola založená niekoľkými miestnymi profesormi – mala maximálne sto študentov – a dávala dôraz na triedy s malým počtom žiakov a na pevný vzťah s miestnou univerzitou, kam ste mohli chodiť na univerzitné hodiny za skorší kredit. Aj keď som na Kiffney-Brownovej strednej mala zopár priateľov, v kombinácii s množstvom osnov, ktoré sme si mohli navrhnuť sami, bolo celkom zložité zblížiť sa s nimi.

Niežeby ma to veľmi trápilo. Škola bola pre mňa potešenie a štúdium mi pomáhalo uniknúť, vďaka nej som mohla žiť tisíc imaginárnych životov. Čím viac rodičia nariekali nad Hollisovým nedostatkom iniciatívy a hroznými známami, tým usilovnejšie som pracovala. A aj keď na mňa boli

pyšní, moje úspechy akosi nikdy nepriniesli to, čo som naozaj chcela. Bola som také múdre dieťa, mala som vedieť, že jediný spôsob, ako naozaj získať pozornosť rodičov, bolo buď ich sklamať, alebo zlyhať. No kým som si to konečne uvedomila, dosahovanie úspechov bolo vo mne až príliš zakorenené na to, aby som to porušila.

Otec sa odsťahoval, keď som začala chodiť do druháku, prenajal si zariadený byt hneď vedľa univerzity v komplexe, kde žili väčšinou študenti. Mala som tam tráviť každý víkend, no mal takú smutnú náladu – stále bojoval so svojou druhou knihou, ktorej vydanie (ešte neexistujúce) spochybnili, práve keď sa všetka pozornosť sústredila na mamu –, že to nebolo zábavné. No na druhej strane, ani u mamy to nebolo o nič lepšie, keďže bola zamestnaná oslavovaním svojho novonadobudnutého single života a akademického úspechu, a tak k nej stále chodil niekto na návštevu, prichádzali a odchádzali študenti, každý víkend organizovala večierky. Zdalo sa, že okrem Bistra u Raya neexistuje nič medzitým.

Miliónkrát som okolo neho prešla, ale nikdy mi nenapadlo zastaviť tu, až kým som to neurobila v jednu noc, keď som okolo druhej ráno bola na ceste späť k mame. Tak ako mama, ani oco ma veľmi nekontroloval. Kvôli môjmu školskému rozvrhu – jedna večerná hodina, flexibilné hodiny počas dňa a niekoľko samostatných štúdií – som prichádzala a odchádzala, kedy sa mi zachcelo, bez žiadneho alebo takmer žiadneho vypočúvania, takže si ani jeden z nich nevšimol, že nespím. V ten večer som nazrela do bistra a niečo ma na tom dostalo. Vyzeralo teplo, skoro bezpečne, a boli tam ľudia, s ktorými som mala aspoň jednu spoločnú vec. Tak som zastavila, šla dnu a objednala si kávu a jablkový koláč. Ostala som tam až do východu slnka.

Na tomto bistro bolo dobré to, že aj keď som sa stala pravidelnou zákazníčkou, stále som mohla byť osamote. Nikto sa nepýtal viac, než som chcela prezradiť, a všetky konverzácie boli krátke a milé. Keby len všetky vzťahy mohli byť také jednoduché a ja by som stále poznala svoju presnú úlohu.

Minule na jeseň mi jedna čašníčka, tučnejšia staršia pani s menovkou „Julie“, nazrela na prihlášku, ktorú som vyplňovala, keď mi doliala kávu.

„Hm, Defriesova univerzita,“ prečítala nahlas. Potom sa na mňa pozrela. „Celkom dobrá škola.“

„Jedna z najlepších,“ súhlasila som.

„Myslíš, že sa tam dostaneš?“

Prikývla som. „Hej. Dostanem.“

Usmiala sa, akoby som bola celkom zlatá, a potom ma potľapkala po pleci. „Ach, byť tak mladá a sebavedomá,“ povedala a potom sa odšuchtala preč.

Chcela som jej povedať, že som nebola sebavedomá, ale pracovala som naozaj tvrdo. No ona sa už presunula k ďalšiemu stolu a zhovárala sa s chlapíkom, ktorý tam sedel, takže som vedela, že ju to aj tak naozaj nezaujímalo. Existoval svet, kde všetko toto – známky, škola, referáty, postavenie v triede, prednostné prijatia, vážené priemery – bolo podstatné, a potom svet, kde to podstatné nebolo. Celý svoj život som strávila výhradne v tom prvom, a aj keď som bola v Bistre u Raya, ktoré patrilo do druhého, nemohla som sa toho striasť.

Keďže som bola nesmierne motivovaná a navštevovala som takú nekonvenčnú školu, znamenalo to, že mi ušli všetky tie skvelé momenty štvrtého ročníka, o ktorých moji starí kamoši z Perkins Day celý rok rozprávali. Jediné, nad

čím som uvažovala, bol maturitný ples, a aj to len preto, lebo ma môj najväčší konkurent v tom, kto má najlepšie priemer, Jason Talbot, pozval na znak mieru. Nakoniec nebolo ani z toho nič, keďže to na poslednú chvíľu zrušil, keď ho pozvali, aby sa zúčastnil na nejakej ekologickej konferencii. Navrávala som si, že to nevádi, že to aj tak bol ekvivalent tých gaučov a divokého bicyklovania pred toľkými rokmi, ľahkomyselné a nepotrebné. No tak či tak som v tú noc a po mnoho ďalších uvažovala, o čo som prichádzala.

O druhej alebo tretej, alebo štvrtej ráno som sedávala v Bistre u Raya a cítila také zvláštne pichnutie. Keď som dvihla pohľad z knihy na ľudí okolo seba – kamionisti, ľudia, ktorí zišli z diaľnice a prišli na kávu, aby zvládli ešte jeden kilometer, príležitostní šialenci –, cítila som sa rovnako ako v ten deň, keď mi mama oznámila, že sa rozvádajú. Akoby som tam nepatrila a mala by som byť doma, spať v posteli, tak ako všetci, ktorých uvidím o pár hodín v škole. Ale rovnako rýchlo to aj prešlo, všetko okolo mňa zapadlo späť na miesto. A keď sa Julie vrátila s kanvicou s kávou, posunula som pohár na kraj stola, hovoriac tým presne to, čo sme obe dobre vedeli: že tam nejaký čas pobudnem.

* * *

Moja nevlastná sestra, Thisbe Caroline Westová, sa narodila deň pred mojimi promóciami, vážila dve kilá a sedemsto gramov. Na ďalšie ráno mi vyčerpane volal otec.

„Je mi to tak ľúto, Auden,“ povedal, „nechcel som zmeškať tvoj príhovor.“

„To je v pohode,“ odpovedala som, keď mama vošla v župan do kuchyne a zamierila priamo ku kávovaru. „Ako sa má Heidi?“

„Dobre,“ odvetil. „Unavene. Trvalo to dlho a nakoniec jej urobili cisársky rez, z čoho nebola nadšená. Ale som si istý, že sa bude cítiť lepšie, keď si oddýchne.“

„Odkáž jej, že jej gratulujem,“ povedala som mu.

„Odkážem. A teraz im to choď natrieť, zlatko.“ Toto bolo pre otca typické, bol známy svojou bojovnosťou, všetko, čo sa týkalo akademickej sféry, bol boj. „Budem na teba myslieť.“

Usmiala som sa, poďakovala mu, potom zrušila hovor, keď si mama nalievala mlieko do kávy. Chvíľu ju miešala, lyžička pritom jemne cengala, a až potom prehovorila. „Nechaj ma hádať. Nepríde.“

„Heidi porodila,“ povedala som. „Dali jej meno Thisbe.“

Mama sa zasmiala. „Och, dobrý bože,“ vyprskla. „Toľko mien je v Shakespearovi, z ktorých mohol tvoj otec vybrať, a on zvolí práve *toto*? Chúďa dievča. Celý svoj život to bude musieť vysvetľovať.“

Mama nemala veľmi čo hovoriť, keďže nechala otca vybrať meno pre mňa a pre brata. Detram Hollis bol profesor, ktorého otec veľmi obdivoval, zatiaľ čo W. H. Auden bol jeho obľúbený básnik. Istý čas som si ako dieťa priala, aby som sa volala Ashley alebo Katherine, ak kvôli ničomu inému, tak aspoň preto, že by mi to uľahčilo život, ale mama mi rada hovorila, že moje meno bolo v skutočnosti ako lakmusový test. Vravievala, že Auden nebol ako Frost alebo Whitman. Bol trochu neznámejší, a ak by ho niekto poznal, tak potom som si mohla byť aspoň trochu istá, že je to človek hodný môjho času a energie, schopný byť mi intelektuálne rovným. Napadlo mi, že to platí ešte viac pre Thisbe, no namiesto toho, aby som to povedala, usadila som sa s poznámkami k prejavu, ktorými som opäť prechádzala. Po chvíli mama odsunula stoličku a pridala sa ku mne.

„Takže správne predpokladám, že Heidi prežila pôrod?“ opýtala sa a odpila si z kávy.

„Musela ísť na cisársky rez.“

„Má šťastie,“ povedala mama. „Hollis mal päť kíľ a epidurálka nezaberala. Takmer ma zabil.“

Prešla som si ďalších pár kartičiek, čakajúc, kedy príde jeden z tých príbehov, ktoré po tomto vždy nasledovali. Napríklad aké nenásytne dieťa bol Hollis, keď vysával matkine zásoby mlieka až dosucha. Alebo jeho šialená kolika, ako sa s ním museli stále prechádzať, a aj napriek tomu nekonečné hodiny ziapal. Alebo ten príbeh o otcovi a ako...

„Len dúfam, že nečaká, že jej tvoj otec bude veľmi pomáhať,“ povedala a natiahla sa po niekoľkých mojich kartičkách, ktoré si pozrela, a oči sa jej zúžili. „Mala som šťastie, keď aspoň raz za čas vymenil plienku. A zabudni, že bude v noci vstávať, keď bude treba kŕmiť. Tvrdil, že má problémy so spánkom a potrebuje spať deväť hodín, aby mohol učiť. Strašne mu to vyhovovalo.“

Keď to vrela, stále si čítala moje kartičky, a tak som zacítila povedomé pichnutie, ktoré som vnímala vždy, keď skúmala niečo, čo som urobila. O chvíľu ich však bez slova položila nabok.

„No,“ ozvala som sa, keď si odpila z kávy, „bolo to už dávno. Možno sa zmenil.“

„Eudia sa nemenia. Ak áno, tak s pribúdajúcim vekom je človek len viac zvyknutý na svoje spôsoby, a nie menej.“ Pokrútila hlavou. „Pamätám si, ako som sedávala v našej spálni s vrieskajúcim Hollisom a len som si priala, že sa raz tie dvere otvoria a tvoj otec príde a povie: ‚Daj mi ho. Ty si choď oddýchnuť.‘ Po čase som už ani nechcela tvojho otca, ale hocikoho. Úplne hocikoho.“

Ako to hovorila, hľadela z okna s prstami okolo hrnčeka, ktorý nebol na stole ani pri jej perách, ale niekde na ceste medzi. Vzala som kartičky a opatrne ich zoradila naspäť. „Mala by som sa ísť pripraviť,“ povedala som a odsunula stoličku.

Mama sa nepohla, keď som vstala a prešla poza ňu. Bolo to, akoby bola zmrazená, ešte stále bola v tej starej izbe, ešte stále čakala, teda aspoň kým som sa nedostala na koniec chodby. Vtedy odrazu prehovorila.

„Mala by si prehodnotiť ten citát od Faulknera,“ povedala. „Na úvod je to príliš. Budeš znieť domýšľavo.“

Sklopila som zrak na vrchnú kartičku, kde boli mojím úhľadným paličkovým písmom napísané slová: „Minulosť nikdy nie je mŕtva, ani sa nepominula.“

„Okej,“ odvetím. Mala pravdu, samozrejme. Vždy ju mala. „Vďaka.“

* * *

Tak som sa sústredila na svoj posledný rok na strednej a začiatok na výške, že som vlastne nepremýšľala nad časom medzi tým. Odrazu však bolo leto a neostávalo mi nič iné, len čakať na to, kedy sa mi začne skutočný život.

Pár týždňov som strávila zháňaním všetkých vecí, ktoré som potrebovala na Defriesovu, a snažila som sa zobrať pár zmien vo svojej práci doučovateľky na škole Huntsinger Test Prep, aj keď to bolo celkom nudné. Zdalo sa, že som jediná, kto myslí na školu, čo bolo očividnejšie, keď ma moji starí kamoši z Perkins Day pozývali na večere alebo výlety k jazeru. Chcela som všetkých vidieť, ale vždy, keď sme sa stretli, som sa cítila ako piate koleso na voze. Na Kifney-Brownovej strednej som bola dva roky, no bolo to také

iné, také akademické, až som si uvedomila, že sa nedokážem stotožniť s ich rečami o letných brigádach a frajeroch. Po niekoľkých divných stretnutiach som sa začala ospravedlňovať, tvrdila som, že som zaneprázdnená, a po čase to pochopili.

Aj doma to bolo divné, keďže mama dostala nejaký výskumný grant a neustále pracovala. A keď nepracovala, jej odborní asistenti neustále prichádzali na neplánované večere alebo kokteilové hodinky. Keď boli príliš hluční a dom príliš preplnený, vyšla som s knihou na prednú verandu a čítala si, až kým sa nezotmelo dostatočne na to, aby som mohla ísť do Bistra u Raya.

Jednu noc som bola pohltená do knihy o budhizme, keď som si všimla, že po našej ulici prichádza niekto na zelenom mercedese. Spomalil, keď sa priblížil k našej schránke, potom sa zastavil pri obrubníku. Po chvíli z neho vystúpila veľmi pekná blondínka, ktorá na sebe mala nízko posadené džínsy, červené tielko a klinové sandále, v jednej ruke držala balík. Pozrela na dom, potom na balík, potom opäť na dom, než sa vybrala po príjazdovej ceste. Bola takmer pri prvých schodoch, keď si ma všimla.

„Ahoj!“ zvolala úplne priateľsky, čo bolo tak trochu znepokojivé. Ani som nemala čas na odpoveď, keď sa s obrovským úsmevom na tvári vybrala ku mne. „Ty musíš byť Auden.“

„Hej,“ povedala som pomaly.

„Som Tara!“ Očividne mi toto meno malo byť povedomé. Keď bolo zrejmé, že to tak nie je, doplnila: „Hollisova priateľka?“

Och, bože, pomyslela som si. Nahlas som však povedala: „Och, áno. Samozrejme.“

„Som taká rada, že ťa spoznávam!“ povedala, podišla bližšie a objala ma jednou rukou. Voňala ako gardénie a aviváž. „Hollis vedel, že tadiaľto budem prechádzať, keď pôjdem domov, tak ma požiadal, aby som ti doniesla toto. Priamo z Grécka!“

Podala mi balík, ktorý bol zabalený v obyčajnom hnedom baliacom papieri, navrchu bolo bratovým lajdáckym písmom napísané moje meno a adresa. Nastala trápna chvíľka, keď som si uvedomila, že čaká, kým otvorím balík, a tak som to urobila. Bol to malý sklenený rám na fotky zdobený farebnými kameňmi: naspodku boli vyryté slová *Tie najlepšie časy*. Vnútri bola fotka Hollisa, ktorý stál pred Tádž Mahálom. Usmieval sa jedným zo svojich lenivých úsmevov, na sebe mal kapsáčové kraťasy a tričko, a cez jedno plece prehodený batoh.

„Je super, že?“ opýtala sa Tara. „Kúpili sme ho na blšom trhu v Aténach.“

Keďže som nemohla povedať to, čo som naozaj cítila, a teda, že na to, aby niekto podaroval svoju vlastnú fotku, musí byť naozaj kvalitný narcis, odvetila som: „Je krásny.“

„Vedela som, že sa ti bude páčiť!“ potešila sa a tleskla rukami. „Vravela som mu, že každý potrebuje rámčeky. Vieš, vďaka nim sú spomienky špeciálnejšie.“

Znovu som sklopila pohľad na rám, na tie pekné kamene, na bratov uvoľnený výraz. „Tie najlepšie časy.“ To naozaj boli. „Hej,“ odpovedala som „Rozhodne.“

Tara mi venovala ďalší miliónwattový úsmev a potom nazrela poza mňa cez okno. „Takže, máš doma mamu? Rada by som ju stretla. Hollis ju zbožňuje, stále o nej rozpráva.“

„Je to vzájomné,“ povedala som. Pozrela na mňa a usmiala sa. „Je v kuchyni. Tá s dlhými čiernymi vlasmi a v zelených šatách. Nemôžeš si ju nevšimnúť.“

„Super!“ Skôr ako som tomu zabránila, znovu ma objala.
„Ďakujem veľmi pekne.“

Prikývla som. Toto sebavedomie bolo charakteristickou črtou každej bratovej frajerky, aspoň kým sa považovali za jeho frajerky. Až neskôr, keď prestal posielať maily a volať, keď odrazu zmizol z povrchu zemskeho, až vtedy sme videli tú druhú stranu: červené oči, uplakané správy na odkazovači, príležitostné nahnevané vyštartovanie z cesty pred našim domom. Tara nevyzerala ako ten typ nahnevanej vodičky. No to ste nikdy nemohli vedieť takto vopred.

O jedenástej sa u nás ešte stále zdržiavali obdivovatelia mojej mamy, boli hluční ako vždy. Sedela som vo svojej izbe a bezmyšlienkovite kontrolovala svoj Ume.com (žiadne správy, niežeby som nejaké očakávala) a mail (jeden od otca, pýtal sa, ako to ide). Premýšľala som, že zavolám jednej zo svojich kamošiek, aby som zistila, čo je nové, no keď som si spomenula na to, aké trápne boli moje posledné spoločenské stretnutia, sadla som si namiesto toho na posteľ. Rám od Hollisa stál na nočnom stolíku, a tak som ho zobrala a prezerala si nevkusné modré kamene. *Tie najlepšie časy.* Niečo mi na tých slovách a jeho uvoľnenej usmievajúcej sa tvári pripomenulo reči mojich starých kamošiek, keď si vymieňali príbehy zo školskeho roka. Nie o hodinách či priemere, ale o iných veciach, veciach, ktoré boli pre mňa také cudzie ako Tádž Mahál; klebety a chalani a zlomené srdcia. Pravdepodobne mali milión fotiek, ktoré sa hodili do rámika, no ja som nemala ani jednu.

Znovu som pozrela na svojho brata s batohom cez plece. Cestovanie určite poskytlo možnosti, a k tomu zmenu prostredia. Možno som nemohla ísť do Grécka alebo Indie. Ale stále som niekam mohla ísť.

Prešla som k notebooku, otvorila mail a našla otcovu správu. Bez rozmýšľania som napísala krátku odpoveď a pridala som aj jednu otázku. Do polhodiny mi odpísal.

Rozhodne musíš prísť! Ostaň tak dlho, ako chceš. Budeme radi, ak budeme mať spoločnosť!

A odrazu sa mi leto zmenilo.

* * *

Na druhé ráno som si do auta zbalila cestovnú tašku s oblečením, notebook a veľký kufor s knihami. Na začiatku leta som objavila osnovy na niektoré hodiny, ktoré budem mať na jeseň na Defriesovej, a zohnala som zopár textov v kníhkupectve univerzity U; napadlo mi, že nikomu neublíži, keď sa oboznámim s materiálmi. Takto by sa Hollis pravdepodobne nezbalil, no ja som u otca nejakej extra aktivity nečakala; mohla som akurát chodiť na pláž a tráviť čas s Heidi, ani jedno z toho ma práve nelákalo.

S mamou som sa rozlúčila už v noci, predpokladala som totiž, že pri mojom rannom odchode bude ešte spať. Keď som však vošla do kuchyne, zbierala hŕbu vínových pohárov a servítok zo stola s unaveným výrazom v tvári.

„Dlhá noc?“ opýtala som sa, aj keď som dobre vedela, že bola. Posledné auto odišlo z príjazdovej cesty okolo pol druhej.

„Ani nie,“ odpovedala a pustila do drezu vodu. Pozrela cez plece na moje tašky nakopené pri dverách do garáže. „Vyrážaš skoro. Až tak veľmi chceš odo mňa odísť?“

„Nie,“ povedala som. „Chcem sa len vyhnúť premávke.“

V skutočnosti som nečakala, že mamu bude zaujímať, či som v lete doma alebo nie. A možno by ju to nezaujímal,

keby som šla hocikam inam. Pripočítajte však do rovnice môjho otca – a veci sa zmenia. Vždy sa menia.

„Môžem si len predstavovať, do akej situácie sa chystáš prísť,“ povedala s úsmevom. „Tvoj otec s novorodencom! V jeho veku! Je to komické.“

„Dám ti vedieť,“ povedala som jej.

„Och, to musíš. Budem požadovať pravidelné aktualizácie.“

Sledovala som, ako ponorila ruky do vody a napenila pohár. „Takže,“ začala som, „čo si myslíš o tej Hollisovej frajerke?“

Mama unavene vzdychla. „Čo tu vlastne robila?“

„Hollis ju sem poslal s darčekom pre mňa.“

„Naozaj?“ povedala a uložila zopár pohárov na odkvap-kávač. „Čo to bolo?“

„Rám na fotky. Z Grécka. S fotkou Hollisa v ňom.“

„Ach.“ Zastavila vodu a chrbtom zápästia si odhrnula vlasy z tváre. „Povedala si jej, že si ho mala nechať, keďže je to pravdepodobne jediný spôsob, ako ho znova uvidí?“

Aj keď mi napadlo presne to isté, po tom, čo to mama vyslovila nahlas, mi bolo Tary ľúto. S tou jej úprimnou, priateľskou tvárou, sebavedomým krokom, s ktorým vošla do domu, s takou istotou, že je Hollisova jediná. „Nikdy neviš,“ povedala som. „Možno sa Hollis zmenil a zasnúbia sa.“

Mama sa otočila a prižmúrila na mňa oči. „No tak, Auden,“ prehovorila. „Čo som ti vravela o ľuďoch a zmenách?“

„Že nikto sa nemení?“

„Presne.“

Presmerovala svoju pozornosť späť do drezu, ponorila taniere, a keď to urobila, všimla som si, že na linke pri dverách ležia čierne kúl biflošské okuliare. Odrazu to všetko dávalo

zmysel: hlasy, ktoré som počula tak neskoro, to, že je hore tak skoro, a k tomu neobvykle horlivá do upratovania všetkého zo včerajšej noci. Premýšľala som nad tým, že okuliare zodvihnem a dám si záležať na tom, aby ma videla – len preto, aby som jej tým niečo povedala. No namiesto toho som ich ignorovala. Keď sme sa lúčili, pritiahla si ma k sebe a pevne ma objala – vždy objímala pevne, akoby vás nikdy nemala pustiť – a nato ma poslala preč.

Dva

Otcov a Heidin dom bol presne to, čo som čakala. Milý, biely, so zelenými okenicami, mal širokú prednú verandu s hojdacími kreslami a kvetinami v črepníkoch, a na dverách visel milý žltý keramický ananás, na ktorom stálo: „Vitajte!“ Jediné, čo tomu chýbalo, bol taký ten biely drevený špicatý plot.

Zastavila som, keď som v otvorenej garáži zbadala ocovo ošarpané volvo, vedľa ktorého parkoval prius, ktorý vyzeral novšie. Len čo som vypla motor, začula som oceán, musel byť blízko, keď bol taký hlasný. Mala som pravdu: keď som vyzrela za roh domu, jediné, čo som videla, bola vysoká tráva na pláži a široký modrý pás, ktorý sa tiahol až k horizontu.

Aj napriek tomu som mala pochybnosti. Nikdy som nebola spontánna, a čím ďalej som bola od maminho domu, tým viac som začala premýšľať nad tým, že strávim celé leto s Heidi. Budem s ňou a bábätkom chodiť na skupinové manikúry? Možno bude trvať na tom, aby sme sa šli spolu opaľovať v rovnakých retro tričkách s nápisom „Milujem jednorozce“? Ale neustále som myslela na Hollisa pred Tádz Mahálom a na to, ako som sa sama doma nudila. Navyše som otca takmer od svadby nevidela a toto – celých osem týždňov, keď neučí a ja nie som v škole – mi pripadalo ako posledná šanca dobehnúť s ním zameškané, než sa mi začne výška a skutočný život.

Zhlboka som sa nadýchla a potom som vystúpila. Keď som vykročila k prednej verande, povedala som si, že nezáleží na tom, čo Heidi povie, usmejem sa a budem to hrať s ňou. Aspoň kým sa nedostanem do izby a nezavriem za sebou dvere.

Zazvonila som a potom ustúpila, snažiac sa vyčarovať si na tvári primerane priateľský výraz. Zvnútra neprichádzala žiadna odozva, a tak som zazvonila znovu, potom som sa naklonila bližšie a snažila sa zachytiť zvuk klopajúcich opätkov a Heidin šťastný hlas, ktorý volá: „Chvíľočku!“ No znova nič.

Siahla som na kľučku: s ľahkosťou som ju otočila, otvorila dvere a hlavou som sa naklonila dnu. „Haló?“ zvolala som, hlas sa mi ozýval v prázdnej chodbe namaľovanej na žltu a posiatej zarámovanými obrazmi. „Je niekto doma?“

Ticho. Vošla som dnu a zavrela za sebou dvere. Až vtedy som to začula: znovu šum oceánu, aj keď znel trochu inak, a oveľa bližšie, akoby bol len za rohom. Nasledovala som ten zvuk po chodbe, kde bol hlasnejší a hlasnejší, a čakala som, že zbadám otvorené okno alebo zadné dvere. Namiesto toho som sa ocitla v obývačke, zvuk bol už takmer ohlušujúci, a Heidi sedela na gauči s bábätkom v náručí.

Aspoň som si myslela, že to bola Heidi. Bolo ťažké naisto to odhadnúť, keďže vyzerala úplne inak, než keď som ju videla naposledy. Vlasy mala nazbierané do strapatého krivého chvosta, niektoré pramienky sa jej lepili na tvár, a oblečené mala otrhané tepláky a priveľké univerzitné tričko s veľkou vlhkou škvrnou na jednom rukáve. Oči mala zatvorené, hlavu naklonenú dozadu. Myslela som si, že spí, až kým nezasyčala: „Ak ju zobudíš, zabijem ťa.“ Nepohla pritom perami.

Znepokojene som zamrzla a potom urobila opatrný krok vzad. „Prepáč,“ povedala som. „Ja len...“

Odrazu otvorila oči a prudko otočila hlavu, oči zúžila na štrbinky. Keď ma zbadala, výraz v tvári sa jej zmenil na prekvapený. A potom sa len tak rozplakala.

„Och, bože, Auden,“ povedala s napätým hlasom. „Je mi to tak veľmi ľúto. Zabudla som, že si... a potom som si myslela... ale to nie je výhovorka...“ Stíchla, plecيا sa jej nadvihovali, zatiaľ čo bábätko – ktoré bolo úplne malinké, také malé, až vyzeralo príliš krehko na to, aby existovalo – ďalej nič netušiac spalo.

S panikou som sa poobzerala po miestnosti, zaujímalo ma, kde bol môj otec. Až vtedy som si uvedomila, že ten neskutočný hluk oceánu, ktorý som počula, neprichádzal zvonku, ale z malého bieleho hlučného stroja stojaceho na konferenčnom stolíku. Kto počúva umelý oceán, keď má ten skutočný tak blízko? Bola to len jedna z mnohých vecí, ktoré v tej chvíli absolútne nedávali zmysel.

„Hm,“ ozvala som sa, kým Heidi ďalej plakala. Jej vzlyky občas prerušilo hlasné potáhovanie nosom, ako aj umelé nárazy vln. „Môžem... potrebuješ pomoc alebo niečo?“

Traslavo sa nadýchla, potom dvihla pohľad ku mne. Oči jej lemovali tmavé kruhy a na brade mala nejakú červenú vyrážku. „Nie,“ odvetila, keď sa jej oči opäť zaliali čerstvými slzami. „Som okej. Je to len... som v pohode.“

Dokonca aj pre moje netrénované oko sa to zdalo byť veľmi nepravdepodobné. Niežeby som mala čas hádať sa s ňou, to nie. Presne vtedy totiž vošiel dnu otec, niesol tácku s kávami a malú hnedú papierovú tašku. Mal na sebe svoj typický outfit: pokrčené kaki nohavice a nezastrčenú košeľu, okuliare mal na tvári trochu nakrivo. Keď učil, niekedy k tomu pridal kravatu a tvídové športové sako. No a tenisky boli pevnou súčasťou jeho garderóby, nezáležalo na tom, čo mal práve na sebe.

„Tak tu ju máme!“ povedal, keď ma zbadal, a nato podišiel ku mne, aby ma objal. Keď si ma k sebe pritiahol, pozrela som mu cez plece na Heidi, ktorá si hrýzla do pery a hľadela cez okno na oceán. „Aká bola cesta?“

„Dobrá,“ povedala som pomaly, keď sa odtiahol, vybral kávu z tácky a ponúkol mi ju. Vzala som si ju a potom som sledovala, ako si aj on jednu vzal a tú poslednú položil na stôl pred Heidi, ktorá na ňu hľadela, akoby nevedela, čo to je.

„Už si stretla svoju sestru?“

„Hm, nie,“ odvetila som. „Ešte nie.“

„Och, dobre!“ Položil papierovú tašku a potom sa natiahol cez Heidi – ktorá stuhla, on si to nevšimol – a zobral jej z náručia bábätko. „Tu ju máme. Toto je Thisbe.“

Sklopila som zrak na tváričku, ktorá bola taká maličká a krehká, až sa nezdala byť skutočná. Oči mala zavreté a mala kratučké špicaté mihalnice. Jedna ruka jej vytrčala z deky, prsty mala také drobné a mierne stočené do pästičky. „Je krásna,“ povedala som, pretože sa to hovorí.

„Že?“ Otec sa usmial od ucha k uchu, trochu ňou pohojdal v náručí a ona otvorila oči. Pozrela hore na nás, žmurkla, a potom, presne ako jej mama, začala odrazu plakať. „Ups,“ povedal a trochu ňou zakýval sem a tam. Thisbe plakala ešte hlasnejšie. „Zlatko?“ povedal oco a otočil sa na Heidi, ktorá ešte stále sedela na úplne rovnakom mieste a v rovnakej pozícii s rukami ochabnutými pri bokoch. „Myslím, že je hladná.“

Heidi prehltna, potom sa k nemu bez slova otočila. Keď jej otec podal Thisbe, takmer ako robot sa obrátila naspäť k oknám, kým Thisbe plakala čoraz hlasnejšie a hlasnejšie.

„Podíme von,“ navrhol oco, vzal papierovú tašku z okraja stola a pokynul mi, aby som ho nasledovala. Keď prešiel k posuvným skleneným dverám, otvoril ich a vyviedol ma

na terasu. Inokedy by som z toho výhľadu onemela – dom bol priamo na pláži, chodník viedol rovno k piesku –, no namiesto toho som sa obzrela dovnútra a uvedomila som si, že Heidi niekam zmizla a nedotknutú kávu nechala stáť na stole.

„Je v poriadku?“ opýtala som sa.

Otec otvoril papierovú tašku, vytiahol mafin a ponúkol mi ho. Pokrútila som hlavou. „Je unavená,“ povedal, odhryzol si a zopár omrvíniek mu padlo na košeľu. Jednou rukou ich oprášil a ďalej jedol. „Bábätko je v noci často hore a ja veľmi nepomáham, pretože mám ten problém so spánkom, takže musím spať deväť hodín, inak to nedopadne dobre. Snažím sa ju presvedčiť, aby sme zohnali nejakú pomoc, ale nechce to urobiť.“

„Prečo?“

„Och, poznáš Heidi,“ povedal, akoby som ju naozaj poznala. „Všetko musí urobiť sama a musí to urobiť perfektne. Ale neboj, bude v poriadku. Prvých pár mesiacov je ťažkých. Pamätám si, že tvoja mama s Hollisom skoro prišla o rozum. Samozrejme, mal neskutočnú koliku. Prechádzali sme sa s ním celú noc, a stále vrieskal. A tá jeho pažravosť! Dobrý bože. Vysal tvoju mamu dosucha a stále hladoval...“

Ďalej rozprával, no už som tieto otrepané príbehy počula, poznala som každé slovo, a tak som len popíjala svoju kávu. Keď som sa pozrela naľavo, videla som niekoľko ďalších domov a potom niečo, čo vyzeralo ako promenáda lemovaná obchodíkmi, a tiež verejnú pláž, ktorá už teraz bola preplnená dáždnikmi a ležadlami.

„Každopádne,“ povedal oco, keď pokrčil obal od mafinu a odhodil ho naspäť do tašky. „Musím sa vrátiť k práci, takže ti ukážem tvoju izbu. Porozprávame sa neskôr pri večeri. Môže byť?“

„Jasné,“ odvetila som, keď sme zamierili späť dnu, kde ešte stále hučal ten prístroj. Otec pokrútil hlavou, naklonil sa a jedným kliknutím ho vypol. To ticho bolo odrazu ohlušujúce. „Takže píšeš?“

„Och, áno. Teraz mi to naozaj ide, určite knihu čoskoro dokončím,“ odpovedal. „Už je to vlastne len o organizácii, aby som vložil na papier aj tie posledné detaily.“ Vrátili sme sa späť do vstupnej haly, potom vyšli hore po schodisku. Keď sme kráčali po chodbe, prešli sme okolo otvorených dverí, cez ktoré som videla ružovú stenu s hnedým bodkovaným lemom. Vo vnútri bolo ticho, žiaden plač, respektíve žiaden, ktorý by som počula.

Otec otvoril vedľajšie dvere a potom ma mávnutím ruky zavolať dnu. „Prepáč, že je to tu malé,“ povedal, keď som prešla cez prah. „Ale máš najlepší výhľad.“

Neklamal. Aj keď bola izba malá a s dvojitou posteľou, písacím stolom a takmer žiadnym miestom nazvyš, osamelé okno bolo otočené na nezastavanú krajinu, kde nebolo nič iné, len riasy a piesok a voda. „Je to skvelé,“ povedala som.

„Že? Pôvodne to bola moja kancelária. No potom sme museli urobiť detskú izbu hneď vedľa, tak som sa presunul na opačný koniec domu. Vieš, nechcel som ju budiť hlukom pri mojom kreatívnom procese.“ Zasmial sa, akoby to bol vtip, ktorému som mala rozumieť. „Keď o tom hovorím, mal by som sa k tomu vrátiť. Rána sú pre mňa v poslednom čase naozaj produktívne. Porozprávame sa pri večeri, dobre?“

„Och,“ ozvala som sa a pozrela na hodinky. Bolo päť minút po jedenástej. „V pohode.“

„Super.“ Stisol mi ruku a potom vykročil po chodbe hm-kajúc si čosi pre seba. V momente, keď prešiel okolo ružovo-hnedej izby, začula som, ako sa zatvorili dvere.

V ten večer som sa zobudila o pol siedmej na to, ako plače bábätko.

„Plače“ bolo vlastne príliš slabé slovo. Thisbe vrieskala, jej pľúca očividne poriadne trénovali. Delila nás len tenká stena, takže ju u mňa bolo dosť počuť. Keď som však vyšla na chodbu, aby som našla kúpeľňu a mohla si umyť zuby, ten hluk bol ohlušujúci.

Chvíľu som stála v šere pred dverami do ružovej izby a počúvala som plač, ktorý stúpал, stúpал, stúpал a potom odrazu prestal len kvôli tomu, aby znovu začal, tentoraz ešte hlučnejšie. Premýšľala som, či som jediná, kto o tom vedel, až kým som počas vzácnej a krátkej chvíľky ticha nezačula niekoho hovoriť: „Ššš, ššš,“ než hlas opäť zanikol v hluku.

Bolo na tom niečo veľmi známe, akoby som to mala uložené v podvedomí. Keď sa rodičia začali hádať v noci, presne to som si dookola opakovala – ššš, ššš, *všetko je v poriadku* –, kým som sa ich snažila ignorovať a zaspáť. Počuť to teraz naživo však bolo divné, bola som totiž zvyknutá na to, že je ten zvuk súkromný, je len v mojej hlave a v temnote okolo mňa, a tak som sa pohla.

„Oci?“

Oco sedel pred notebookom za stolom pri stene a ani sa nepohol, keď prehovoril: „Hm?“

Pozrela som sa späť cez chodbu na ružovú izbu, potom znovu naňho. Nepísal, len hľadel na obrazovku, vedľa seba mal na stole položený zaplnený žltý zápisník. Zaujímalo ma, či tam bol celý čas, čo som spala, vyše sedem hodín. „Mám,“ začala som, „hm, začať robiť večeru alebo niečo?“

„Nerobí ju Heidi?“ opýtal sa, stále otočený k obrazovke.

„Myslím, že je s bábätkom,“ povedala som.